

[Niels Helveg Petersen]

kasserne og lønmodtagernes pensionskasser den bestemmelse, at de ej må have dominerende indflydelse. En tilsvarende bestemmelse gennemføres nu for de store lønmodtagerfonde, og vi synes, der hermed er fundet en god afbalancering af modstående hensyn, både hensynet til friere placementsregler og hensynet til en fremtidig erhvervsstruktur, der ikke bliver fondsdomineret.

Vi er i øvrigt også tilfredse med, at det er et led i betænkningen og i det, der lægges op til, at der skal føres et mere omfattende tilsyn med fondene, således at de bliver så gennemsigtige som muligt – ikke fordi jeg overhovedet antyder nogen form for noget misliebigt, men fordi disse fonde er så store, at det er en offentlig, stærk almeninteresse at få deres virksomhed belyst bedst muligt.

Arne Melchior (CD):

Det har været en meget spændende ordveksling at overvære. Jeg ser sådan på det, at det slet ikke er uinteressant for Folketinget og måske for offentligheden, at noget af det såkaldte studiekredsarbejde også smitter af på debatten her. Indsigt i de tanker, man gør sig rundt omkring, kan da nok være af interesse, og CD vil også gerne bidrage en kende hertil.

Hvad loven her omfatter, er jo helt klart, og debatten har i det sidste stykke tid mest drejet sig om, hvor længe en sådan lov vil være gældende. Den side af sagen skal jeg ikke blande mig i. Men det kan nok have interesse at spekulere på, hvilke tanker de implicerede egentlig gør sig om, hvad man vil på lidt længere sigt. Vil man virkelig ophæve det tosidede forhold, altså part og modpart, ejer- og medarbejdersituationen på virksomhederne? Det har man jo forsøgt visse steder. Der er et landsdækkende dagblad, der udgives her i staden, hvor man har forsøgt det. Jeg synes egentlig ikke, at forsøget animerer ret meget til gentagelse. Jeg erindrer en situation, hvor en tillidsmand i et nordjysk papirfirma havde købt nogle aktier i sit eget firma og blev tvunget til at sælge dem. Jeg kan ikke huske, hvem det var, der tvang ham til det. Jeg tror, det var fagforeningen, der tvang vedkommende til at sælge igen, fordi man sagde, at han ikke kunne sidde på begge stole, på begge sider af bordet så at sige, skønt jeg ellers holder meget af runde borde. Vi kender også en hel række selskaber inden for kooperative virk-

somheder, hvor i virkeligheden dette tosidede forhold og dette samarbejdsforhold, som jo, når det fungerer, er en meget lykkelig ting, har været ophævet, og hvor ejere og medarbejdere er én og samme størrelse. Jeg synes dog heller ikke, dette kan animere til investeringer eller til efterligning.

Derfor føler jeg trang til at benytte lejligheden til at sige, at for CD er det meget afgørende, at der er en ejerpart og en medarbejderside. Det er meget frugtbart, at der ikke i overskuelig tid – lad os endelig ikke kigge ud i den længere fremtid, for hvem kan det? Der er så mange ting, der kan ske her i livet – kan forudses en situation, hvor vi vil give afkald på ejernes ret til at lede og fordele arbejdet med det selvfølgelig dertil hørende ansvar og også et ansvar for et tillidsfuldt, åbent samarbejde med medarbejdergruppen.

Jeg vil gerne tilføje til de tanker, der her har været fremsat, at jeg faktisk tvivler på, om det kan være LO's og et arbejderpartis interesse at afskaffe dette tosidede samarbejde i en virksomhed. Jeg skal så sluttelig med glæde hilse de udtalelser, som hr. Niels Helveg Petersen netop har fremsat om, at Det Radikale Venstre ikke ønsker, og det gør CD på samme måde heller ikke, at der skal blive fondsdannelser af så kraftig art, at der bliver tale om en slags nykapitalisme, bare meget mere centraliseret, bare på meget færre hænder, således som vi har set det netop i de kooperative virksomheder. Vi tror ikke, det er noget, der inspirerer til efterfølgelse.

Dohrmann (FP):

Det helt rigtige var naturligvis, om Folketinget hurtigst muligt vedtog at ophæve såvel Lønmodtagernes Dyrtingsfond som ATP. Det synspunkt har vi aldrig lagt skjul på, men vi står desværre ret alene med det.

Da det socialdemokratiske forslag kom til første behandling, gav vi naturligvis vores tilslutning ud fra den betragtning, at når et stort flertal i Folketinget har vedtaget, at pengene skal hobes sammen i disse fonde, må det eneste fornuftige være, at pengene bliver investeret de rigtige steder. Her tænker jeg naturligvis først og fremmest på produktive virksomheder.

Ser vi tilbage på førstebehandlingen, er der først og fremmest to ting, vi erindrer. Den første er naturligvis, at Socialdemokraterne havde